

Registreringsbetingelser blev optaget i Paragraffen, som det er muligt for Registreringsmyndigheden med de Midler og Oplysninger, der staaer til dens Raadighed, at danne sig det fornødne Skøn over.

Nr. 1. I den Form, denne Bestemmelse har faaet i nærværende Forslag, stemmer den nøje overens med den reviderede Pariserkonventions Art. 6.

De Ændringer, der er foretaget i det nugældende Tillæg til Varemærkeloven af 12. Januar 1915 § 1, er følgende:

Ordene „ved Bedømmelsen af hvilket alle foreliggende Forhold maa tages i Betragtning, særlig ogsaa Varigheden af den Brug, der maatte være gjort af Mærket“ er fra kun at knytte sig til Ordet „Særpræg“ flyttet længere ned i Paragraffen, saaledes at de i Forslagets Affattelse ogsaa tager Sigte paa de øvrige i Paragraffen ommeldte Egenskaber ved Mærket.

Ordene „Ord, som i den almindelige Omsætning kan tjene — — — —“ er i Forslaget erstattet med „Ord, Tegn eller Angivelser, som i den almindelige Omsætning er egnet — — — —“, hvorved Forslaget nøje er bragt i Overensstemmelse med den reviderede Pariserkonventions Art. 6, og endelig er sidste Sætning af den nugældende Lovs § 4, Nr. 1, i en noget ændret Form anbragt som en særlig Artikel i Forslagets § 4, Stk. 2.

Hvad den første Ændring angaar, bemærkes følgende:

Det er en almindelig Grundsætning i alle Varemærkelove, at et Mærke, der savner Særpræg, ikke kan registreres som Varemærke, hvilket iøvrigt allerede fremgaar af Varemærkelovens § 1, hvorefter et Mærke for at kunne registreres som Varemærke, maa være egnet til at adskille den ene Næringsdrivendes Varer fra andres.

I denne Sammenhæng drøftedes paa de nordiske Konferencer Spørgsmaalet om et almindeligt Forbud i Lighed med det i Sverige eksisterende mod Registrering af Tal- og Bogstavmærker. Her i Landet er Forholdet det, at medens Mærker, der udelukkende bestod af Tal og Bogstaver, der ikke havde en saa fremtrædende ejendommelig Form, at de kunde anses som Figurmærker, tidligere ikke kunde registreres, udgik dette Forbud ved Ændringen af Varemærkeloven i 1915, saaledes at der nu ikke eksisterer noget positivt Forbud herimod. Imidlertid praktiseres Loven for Tiden saaledes, at Registreringsmyndigheden i Almindelighed vil nægte at registrere saadanne Mærker med den Begrundelse, at de savner Særpræg, medmindre

de maa anses for indarbejdede. I Norge, hvor der heller ikke eksisterer noget positivt Forbud i saa Henseende, registreres saadanne Mærker derimod i ret betydeligt Omfang. Under disse Omstændigheder kunde man paa de nordiske Konferencer kun naa til en almindelig Udtalelse om, at saadanne Mærker maatte anses som svage Mærker, hvis Registrering det vilde være heldigt at søge indskrænket. Det skønnes under Hensyn hertil og under Hensyn til, at den nu herskende Praksis er egnet til at læmpe sig efter det praktiske Behov, betænkeligt at genindføre det tidligere positive Forbud mod Registrering af denne Art Mærker.

Hvad der gælder om et Varemærke, der savner Særpræg, gælder paa lignende Maade et Varemærke, der udelukkende bestaar af Ord, Tegn eller Angivelser, der er egnet til at angive Varens Art, Beskaffenhed, Pris o. s. v., de saakaldte deskriptive Mærker, der ifølge Sagens Natur ikke bør kunne forbeholdes en Enkeltmand, men hvis Benyttelse maa staa aaben for alle Næringsdrivende.

Medens saaledes som almindelig Regel Mærker, der savner Særpræg, og deskriptive Mærker ikke skal kunne registreres, var der dog paa de nordiske Konferencer Enighed om, at der ikke desto mindre skulde være en Adgang til at faa saadanne Mærker registrerede, naar det kunde godtgøres, at de var indarbejdede for en bestemt Forretning som Kendetegn for de herfra udgaaende Varer, idet man mente, at alle virkelige Varemærker burde kunne registreres.

At gøre denne Adgang absolut kan næppe anses for heldigt. Der bør være et vist Omraade af deskriptive Mærker, hvis Benyttelse under ingen Omstændigheder kan forbeholdes en Enkeltmand, blot fordi han kan paaberaabe sig Indarbejdelse, saaledes f. Eks. de i de norske Motiver til en Forandring i Varemærkeloven nævnte: „Prima“, „delikat“, „non plus ultra“, „ekstra“, „splendid“, „fineste“, „Sundhedspiller“.

Hvor man derimod fjerner sig fra saadanne aabenbart deskriptive Mærker og kommer ind paa mere tvivlsomme Omraader, hvor det ikke kan siges at være en Nødvendighed for eller endog nærliggende for andre at benytte netop det Mærke, selv om det maa karakteriseres som deskriptivt, der ved lang Tids Brug er indarbejdet og kendt af Publikum som Kendetegn for en bestemt Slags Varer, og hvor det drejer sig om indarbejdede Cifre eller Bogstaver, som det heller ikke kan siges at være nød-